Oğlan ve Çiftlik Kedisi

Jane MEADOW

Oğlan ve Çiftlik Kedisi

Jane MEADOW

Henry büyük kırmızı bir ahırın, çamurlu bir göletin ve uzun mısırlarla dolu bir tarlanın olduğu bir çiftlikte yaşıyordu. Sıcak açık kahverengi teni, kısa dalgalı kestane rengi saçları ve burnunun üzerinde birkaç çille kaplı yuvarlak, dost canlısı bir yüzü vardı. Hardal sarısı bir gömlek, mavi kot tulum ve kırmızı kanvas spor ayakkabı giyiyordu. Henry keşfetmeyi severdi ve sık sık yumuşak yeşil kumaş şapkasını takardı. Güneşli bir sabah, ahır kapısının yakınında gri bir tüy parıltısı gördü.

Bu bir çiftlik kedisiydi; küçük ve ince, gri-beyaz benekli tekir tüyleri vardı. Kedinin bir kulağı yıpranmıştı ve ucunda küçük bir çentik, bir gözünün üstünde de ince bir yara izi vardı. Boynunda küçük pirinç bir çıngırağı olan eski bir deri tasma asılıydı. Parlak yeşil gözleri bir an Henry'ye baktı, sonra kedi verandanın altına fırladı. Henry fısıldadı: "Merhaba, küçük kedi," ama kedi çoktan gitmişti.

Henry dedesine kediyi sordu. Dedesı, "O Pip. İyi bir ahır kedisidir ama utangaçtır. İnsanlara kolay kolay güvenmez," dedi. Henry başını salladı. Her şeyden çok Pip'le arkadaş olmak istiyordu. Ama sabırlı olması gerektiğini biliyordu. Pip'in nerede saklanmayı sevdiğini ve onu neyin güvende hissettirdiğini izleyip öğrenmeye karar verdi.

Ertesi gün Henry, Pip'in bir saman balyasının arkasından baktığını gördü. Ona doğru koşmadı. Bunun yerine ahırın zeminine sessizce oturdu, elleri açık ve hareketsizdi. Bekledi ve bekledi. Pip ona kocaman, tetikte yeşil gözlerle baktı, kuyruğu seğiriyordu. Uzun bir süre sonra Henry yumuşak bir sesle, "Sorun yok, Pip. Sana zarar vermeyeceğim," dedi. Kedi saklanmaya devam etti ama kaçmadı.

Henry, dedesinin her akşam Pip'i beslediğini hatırladı. Yardım edip edemeyeceğini sordu. Dedesı gülümsedi ve ona küçük bir kase kedi maması verdi. Henry kaseyi ahır kapısının yanına koydu ve geri çekildi. Eski bir ahşap sandığa oturdu ve bekledi. Pip yavaşça sürünerek çıktı, havayı kokladı. Bir adım attı, sonra bir adım daha, ta ki kaseye ulaşana kadar. Hızla yedi, hep Henry'yi izliyordu.

Günler boyunca Henry, Pip'in mamasını getirdi. Her seferinde biraz daha yakına oturdu ama asla çok yakına değil. Yumuşak, sakin bir sesle konuştu. Pip'in yıpranmış kulağı dinlemek için döndü. Kaçmadan yemeye başladı. Henry, hareket ettikçe tasmasındaki küçük pirinç çıngırağın hafifçe çınladığını fark etti. Gülümsedi ve "Sen cesur bir kedisin, Pip," dedi. Kedi yeşil gözlerini yavaşça kırptı.

Bir öğleden sonra Henry, Pip'in çitin yanında topalladığını gördü. Dikkatle baktı ve patisinde küçük bir diken olduğunu gördü. Pip hafifçe tısladı ve geri çekildi. Henry onu yakalamadı. "Sadece yardım etmek istiyorum," dedi. Yavaşça yeşil kumaş şapkasını çıkardı ve uzattı. Pip şapkayı kokladı, sonra Henry'nin onu nazikçe şapkaya sarmasına izin verdi. Dikeni dikkatlice çıkardı.

Henry küçük yarayı şişesindeki suyla temizledi. Pip'in yeşil gözleri onun yüzündeydi ama kıpırdamadı. Onu nazikçe yere bıraktı. O günden sonra Pip, Henry geldiğinde saklanmayı bıraktı. Hâlâ mesafesini koruyordu ama onu merakla izliyordu. Henry mutlu hissetti. Güvenin, bahar toprağındaki bir tohum gibi, yavaş yavaş büyüdüğünü biliyordu.

Henry, Pip'in alet kulübesinin yanındaki güneşli bir köşede kestirmeyi sevdiğini öğrendi. Yakınına oturur ve bir çubukla toprağa resim çizerdi. Bazen Pip'e gününü anlatırdı. Pip'in kulakları seğirir, çizgili kuyruğu patilerinin etrafına kıvrılırdı. Asla çok yakına gelmezdi ama gitmezdi de. Henry'nin sabrı işe yarıyordu ve nazik bakımı Pip'e onun güvenli olduğunu gösteriyordu.

Bir sabah Henry yumuşak bir kumaş parçası getirdi ve ahırın bir köşesine koydu. "Bu senin yatağın olabilir, Pip," dedi. Pip kumaşı kokladı, sonra üstüne çıktı. Patileriyle bastırdı ve kıvrılıp yattı. Henry birkaç adım öteye oturdu, gülümsüyordu. Kulağındaki çentiği ve gözünün üstündeki yara izini fark etti; bunlar zorlu hayatının izleriydi. Artık rahat bir yeri olduğu için sevindi.

Günler haftalara dönüştü. Pip, hâlâ mesafesini korumakla birlikte çiftlikte Henry'yi takip etmeye başladı. Henry tavukları beslerken çit direğine otururdu. Onun yumurta toplamasını izlerdi. Henry onun yakınında olmasından hoşlanıyordu. Onu kucağına almaya hiç çalışmadı. Ne zaman yaklaşacağına Pip'in karar vermesine izin verdi. Ve yavaşça, yaklaştı. Bir gün başını bacağına sürttü.

Henry'nin kalbi sevinçle havalandı. Diz çöktü ve elini uzattı. Pip parmaklarını kokladı, sonra yanağını avucuna bastırdı. Mırıltısı önce yumuşaktı, sonra yükseldi. Ona sürtünürken tasmasındaki pirinç çıngırak çınladı. "Bana güveniyorsun," diye fısıldadı Henry. Pip yeşil gözlerini kırptı ve daha da mırıldandı. Henry gururlu ve mutlu hissetti. Sabrı karşılığını vermişti.

Ondan sonra Pip, Henry'nin gölgesi oldu. Uzun çizgili kuyruğu havada, her yerde onu takip etti. Henry işlerini yaparken yanına oturdu. Hatta gri-beyaz benekli tüylerini okşamasına izin verdi. Henry, Pip'in ruh hallerini okumayı öğrendi. Kulakları geriye gittiğinde ona alan tanırdı. Mırıldandığında mutlu olduğunu bilirdi. Arkadaşlıkları güven ve nazik bakım üzerine kuruluydu.

Bir akşam Henry, Pip kucağında veranda basamaklarına oturdu. Güneş batıyor, gökyüzünü turuncu ve pembeye boyuyordu. Pip memnuniyetle mırıldanıyor, gözleri yarı kapalıydı. Henry yıpranmış kulağını okşadı ve "Sen benim en iyi arkadaşımsın, Pip," dedi. Kedi yer değiştirirken küçük çıngırağı hafifçe çınladı. Henry'nin yeşil şapkası yanında duruyordu. Kendini huzurlu hissetti ve küçük çiftlik kedisi için minnettardı.

Dedesı onları bir arada gördü ve gülümsedi. "Bunu sen yaptın, Henry," dedi. "Pip'e sabır ve saygı gösterdin. Güven böyle kazanılır." Henry başını salladı. Artık anlıyordu. Arkadaşlık acele etmekle ilgili değildir. Beklemek, nazik olmak ve ne zaman yaklaşacağına karşı tarafın karar vermesine izin vermekle ilgilidir. Pip ona baktı ve sanki aynı fikirdeymiş gibi mırıldandı. Henry onu nazikçe kucakladı, sıcak tüylerini gömleğine karşı hissetti.

O günden sonra Henry ve Pip ayrılmaz oldular. Ahırdan gölete kadar çiftliği birlikte keşfettiler. Pip, Henry'nin arkasından koşarken pirinç çıngırağı çınlıyordu. Ve Henry her oturduğunda Pip oradaydı, yanına kıvrılıyordu. Arkadaşlıkları, sabrın küçük bir tohumundan güçlü ve gerçek bir şeye dönüşmüştü. Henry, sınırlara saygı duymanın güven inşa ettiğini ve güvenin en güzel armağan olduğunu öğrendi.